

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 150/2019-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Aleja slobody 1890/50, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3, čl. 49, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 1 T 119/11-379 zo 17. mája 2018 a uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 1 Tos 91/2018-391 z 18. septembra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. decembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED]

██████████ (ďalej aj „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 ods. 3, čl. 49, čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 T 119/11-379 zo 17. mája 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Tos 91/2018-391 z 18. septembra 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“). Sťažovateľ doplnil svoju ústavnú sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 6. decembra 2018, ktorým reagoval na niektoré zrejme nesprávnosti v predošlej verzii svojej ústavnej sťažnosti. Následne podaním z 23. januára 2019 žiadal sťažovateľ o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu v spojení s napadnutým uznesením okresného súdu do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Ďalšími dvoma podaniami z 11. februára 2019 a 28. februára 2019 doplnil sťažovateľ prílohy k svojej žiadosti o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 1 T 119/2011-379 zo 17. mája 2018 podľa § 419 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) s použitím § 50 ods. 4 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) rozhodol, že odsúdený ██████████, ██████████, sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a nariadil mu výkon trestu odňatia slobody vo výmere jedného roka, ktorý mu bol uložený rozsudkom okresného súdu č. k. 1 T 119/2011-201 z 21. apríla 2015 právoplatným 21. júla 2015. Predmetné uznesenie okresného súdu nenadobudlo právoplatnosť, pretože ho sťažovateľ napadol sťažnosťou. Krajský súd na neverejnom zasadnutí na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia okresného súdu, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce výrokom napadnutého uznesenia a po zvážení všetkých okolností významných

pre rozhodnutie dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného [REDACTED] nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že všeobecné sudy pri posudzovaní, či sa v skúšobnej dobe osvedčil, prihliadali na tri dopravné priestupky, ktorých sa mal dopustiť v skúšobnej dobe, ktorá trvala od 21. júla 2015 do 21. júla 2017, ale aj na dopravné priestupky, ktorých sa mal dopustiť mimo trvania skúšobnej doby. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popiera spáchanie akéhokoľvek dopravného priestupku, pretože pri dopravných priestupkoch, ktorých sa mal dopustiť počas skúšobnej doby (konkrétne 7. septembra 2016, 9. októbra 2016 a 3. novembra 2016), neexistuje žiadny priamy dôkaz, že boli spáchané a že ich spáchal sťažovateľ. Všeobecné sudy pri vydaní napadnutých uznesení podľa názoru sťažovateľa porušili zásadu prezumpcie neviny a zásadu náležitého zistenia skutkového stavu, pretože na podklade skutkov, ktoré nespáchal sťažovateľ, vyslovili, že sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Všeobecné sudy sťažovateľovi pri rozhodovaní o tom, či sa osvedčil, nedokázali vinu, t. j. nedokázali, že počas skúšobnej doby spáchal predmetné dopravné priestupky. Všeobecné sudy ďalej podľa sťažovateľa zasiahli do jeho práv na spravodlivý proces a na obhajobu, keď zamietli jeho návrhy na doplnenie dokazovania doložením originálov blokov na pokuty (okresnému súdu boli predložené len ich fotokópie, pozn.) zo 7. septembra 2016, 9. októbra 2016 a 3. novembra 2016 a vykonaním znaleckého dokazovania u písmostnalca, ktorý by potvrdil, že podpisy na blokoch na pokutu nie sú jeho podpismi.

4. Sťažovateľ ďalej namieta, že pre konštatovanie o tom, že v skúšobnej dobe nevedol riadny život, musí byť preukázané, že závažným spôsobom porušuje zákony. Spáchanie dopravných priestupkov podľa sťažovateľa nemôže byť základom na výrok súdov, že sa neosvedčil v skúšobnej dobe. Sťažovateľ zároveň poukazoval na svoju komplikovanú rodinnú situáciu a na to, že pri svojom rozhodovaní na ňu sudy neprihliadli. Závery všeobecných súdov preto považuje za nedostatočné, arbitrárne, nedostatočne odôvodnené, nezákonné a nesprávne.

5. Krajskému súdu sťažovateľ osobitne vytýka, že sa vo svojich záveroch stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci zistenými okresným súdom bez toho, aby sa venoval jeho námietkam. Jeho uznesenie je preto podľa sťažovateľa nepresvedčivé a zároveň popiera základné princípy spravodlivého procesu, ktorého výsledkom je predvídateľné rozhodnutie pre účastníkov konania. Na záver uviedol, že krajský súd zamietol jeho sťažnosť bez toho, aby na takýto procesný postup existoval zákonný podklad.

6. Vo svojej žiadosti o odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľ opakuje svoju argumentáciu z ústavnej sťažnosti. Zároveň zdôrazňuje, že je jediný živiteľ rodiny, ktorá by v prípade nariadenia nepodmienečného výkonu trestu odňatia slobody strádala. Podľa sťažovateľa odklad výkonu trestu nie je v rozpore ani s verejným záujmom, pretože takto nariadený výkon trestu je podľa neho nezákonný a protiústavný.

7. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a po odložení vykonateľnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Uznesením Krajského súdu Žilina sp. zn. 1 Tos 91/2018-391 zo dňa 18.09.2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v rovnosti účastníkov súdneho konania, základné právo sťažovateľa podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky spočívajúce v zákaze porušenia zásady nullum crimen poéma sine lege, základné právo sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na obhajobu, základné právo sťažovateľa podľa čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. spočívajúce v práve domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne, základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie a základné právo sťažovateľa podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na účinný prostriedok nápravy.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. I Tos 91/2018-391 zo dňa 18.09.2018 a vec vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. Uznesením Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T 119/11 zo dňa 17.05.2018 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 Ústavy SR, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v rovnosti účastníkov súdneho konania, základné právo sťažovateľa podľa čl. 49 Ústavy Slovenskej republiky spočívajúce v zákaze porušenia zásady nullum crimen poéma sine lege, základné právo sťažovateľa podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na obhajobu, základné právo sťažovateľa podľa čl. 36 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb. spočívajúce v práve domáhať sa ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne, základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie a základné právo sťažovateľa podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na účinný prostriedok nápravy.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1T 119/11 zo dňa 17.05.2018 a vec vracia Okresnému súdu v Liptovskom Mikuláši na ďalšie konanie.

5. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 390,50 €, a túto poukázať jeho právnemu zástupcovi na účet vedený vo [REDACTED]

[REDACTED].“

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Do 28. februára 2019 upravoval konanie pred ústavným súdom zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

12. Podľa § 246 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa tento zákon aj na konania začaté do 28. februára 2019.

Podľa § 246 ods. 2 zákona o ústavnom súde právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

13. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

16. Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

17. Podľa čl. 49 ústavy len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie.

18. Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

19. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

20. Podľa čl. 6 ods. 1 každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

21. Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, má právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym orgánom bez ohľadu na to, že porušenie spôsobili osoby pri plnení ich úradných povinností.

III.

III.A K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením okresného súdu

22. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

23. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

24. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne

zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

25. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že napadnuté uznesenie okresného súdu bolo predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľom podanej sťažnosti. Konanie o podanej sťažnosti bolo skončené napadnutým uznesením krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto ju bolo potrebné v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.B K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv napadnutým uznesením krajského súdu

26. Sťažovateľ vyčítal krajskému súdu, že mu v konaní nepreukázal spáchanie priestupkov, na ktorých bolo následne založené rozhodnutie, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe neosvedčil. Ďalej sťažovateľ namietal, že ak by aj predmetné priestupky spáchal (čo vo svojej ústavnej sťažnosti popieral, pozn.), nemožno na základe týchto priestupkov uzavrieť, že by nevedol v skúšobnej dobe riadny život v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona.

27. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že obsah základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny tvoria obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, IV. ÚS 284/2018).

28. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

29. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd preto konštantne vo svojej judikatúre uvádza, že do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

30. Úloha ústavného súdu sa preto obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04).

31. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06,), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne

a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd na tomto mieste zároveň pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

32. Krajský súd v napadnutom uznesení uviedol:

„Z vykonaného dokazovania na súde prvého stupňa mal krajský súd jednoznačne preukázané, že odsúdenému [REDAKOVANÉ] začala v zmysle citovaného rozsudku okresného súdu plynúť skúšobná doba podmieneného odsúdenia od 21.7.2015 a skončila dňa 21.7.2017. V priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia sa [REDAKOVANÉ] dopustil troch priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, a to dňa 7.9.2016, dňa 9.10.2016 a dňa 3.11.2016. Okresný súd preto správne uzavrel, že v čase podmieneného odsúdenia nevedol riadny život tak, ako to definuje ustanovenie § 50 ods. 4 Tr. zák. Odsúdený sa v čase podmieneného odsúdenia opakovane dopustil viacerých priestupkov. Odvolací súd v tomto kontexte dodáva, že opakovaný postih pre bežné priestupky v skúšobnej dobe nemusí sám o sebe vždy odôvodňovať záver, že odsúdený nevedol v tejto dobe riadny život, predovšetkým ak tieto priestupky svojou povahou nesúvisia s odsúdením. V tomto prípade je ale zrejmé, že spáchané priestupky povahovo úzko súvisia s trestnou činnosťou, za ktorú bol [REDAKOVANÉ] odsúdený. [REDAKOVANÉ] bol uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Tr. zák., keďže vykonával činnosť, na ktorú mal uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá.“

33. Pri posudzovaní otázky, či mohlo byť napadnutým uznesením krajského súdu porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, je potrebné zohľadniť nielen odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ale aj uznesenia okresného súdu. Tieto z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08). Podľa uznesenia okresného súdu: *„Z evidenčnej karty vodiča bolo zistených najmenej 53 záznamov o priestupkoch v cestnej premávke, z toho v troch*

prípadoch spáchaných v priebehu skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia v prejednávanej veci.“

34. Ústavný súd v tomto momente zdôrazňuje, že aj samotný sťažovateľ v konaní pred okresným súdom, ako aj v sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu spochybňoval iba spáchanie jedného z troch dopravných priestupkov, ktorých sa mal dopustiť v skúšobnej dobe. Spáchanie minimálne dvoch dopravných priestupkov v skúšobnej dobe dokonca uznával a ospravedlňoval (uvedené vyplýva z pripojeného uznesenia okresného súdu a zo sťažnosti proti tomuto uzneseniu okresného súdu podanej obhajcom sťažovateľa, pozn.). Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že tvrdenie sťažovateľa v ústavnej sťažnosti, že v skúšobnej dobe nespáchal žiadny dopravný priestupok, je nepravdivé. Zároveň ústavný súd konštatuje, že opakovaná priestupková recidíva sťažovateľa za prihliadnutia na skutočnosť, že samotné podmiennečné odsúdenie sťažovateľa sa týkalo nerešpektovania uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ilustruje ľahostajný prístup sťažovateľa k rešpektovaniu zákonných noriem upravujúcich bezpečnosť a plynulosť cestnej premávky. Tento sťažovateľov nezodpovedný prístup očividne nezmenilo ani jeho právoplatné podmiennečné odsúdenie. Ak preto všeobecné súdy (v konečnom dôsledku krajský súd, pozn.) vzhľadom na všetky okolnosti prípadu dospeli k záveru, že sťažovateľ nevedol v skúšobnej dobe riadny život v zmysle § 50 ods. 4 Trestného zákona, tento ich záver nemožno považovať za nepresvedčivý, nezákonný, nepredvídateľný a ani nespravodlivý.

35. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

36. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdil sťažnosť sťažovateľa a zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery, postupujúc pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, resp. Trestného zákona. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje aj na svoj ustálený názor, podľa ktorého do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka na rozhodnutie v súlade s jeho právnym názorom, resp. právo na úspech v konaní. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strany v konaní (napr. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, III. ÚS 32/07). Napadnuté uznesenie krajského súdu je preto podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľné a udržateľné. Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorá by mala za následok porušenie týchto základných práv sťažovateľa.

37. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd si osvojil názor (v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva), podľa ktorého pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Článok 6 dohovoru sa preto zásadne nevzťahuje na vykonávacie konanie a na mnohé rozhodnutia v ňom urobené [napr. podmienené prepustenie, nariadenie výkonu podmienenčne odloženého trestu, zaradenie odsúdeného do určitej kategórie alebo do určitého ústavu, konanie o milosti atď. (REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999, s. 62 – 63.)]. Z tohto vyplýva, že v danom prípade nejde o typ súdneho konania spadajúceho pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, v dôsledku čoho absentuje vecná súvislosť medzi namietaným porušením práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým uznesením krajského súdu.

38. Princíp rovnosti zbraní hrá dôležitú úlohu v každom štádiu súdneho konania a vo vzťahu k rôznym subjektom. Tento princíp je *expressis verbis* vymedzený v čl. 47 ods. 3 ústavy. Rovnosť strán konania súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že strany konania majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia strany konania (m. m. II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09). Sťažovateľ ale vo svojej ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiadny moment, ktorý by naznačoval porušenie princípu rovnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, resp. v rámci konania, ktoré predchádzalo jeho vydaniu.

39. Obdobne sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti neidentifikoval žiadnu reálnu možnosť porušenia svojho základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy. Základné právo na obhajobu predstavuje právo obvineného v trestnom konaní pripraviť si obhajobu, teda mať adekvátny čas na prípravu obhajoby a následne priestor na obhajobu v samotnom konaní buď sám, alebo prostredníctvom obhajcu. Z príloh, ktoré predložil sťažovateľ spolu so svojou ústavnou sťažnosťou, je zrejmé, že v konaní pred všeobecnými súdmi bol zastúpený obhajcom a v ústavnej sťažnosti neopísal žiadny moment, keď malo byť zasiahnuté do akéhokoľvek aspektu jeho základného práva na obhajobu. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že ak obhajoba obvineného v konečnom dôsledku neprinesie želaný efekt, takýto výsledok, resp. v konečnom dôsledku neúspešná obhajoba nepredstavuje porušenie základného práva na obhajobu.

40. Sťažovateľ v petite svojej ústavnej sťažnosti tvrdil, že rozhodnutiami všeobecných súdov došlo aj k porušeniu čl. 49 ústavy. Tento článok ústavy stanovuje podmienky, ktoré musia byť splnené na to, aby akákoľvek osoba znášala zodpovednosť za spáchanie trestného činu. Inými slovami, predmetný článok ústavy vyjadruje princíp, podľa ktorého iba zákonodarca môže určiť, aké správanie je trestným činom a aký trest, prípadne akú ujmu na právach alebo majetku možno uložiť za jeho spáchanie. Z tohto princípu vyplýva subjektívne právo osoby, aby mohla byť trestne postihnutá spôsobom

ustanoveným zákonodarcom len za konanie, ktoré ustanoví ako trestný čin iba zákonodarca (III. ÚS 61/2001). Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil, nemá žiadnu súvislosť s ústavným princípom, podľa ktorého iba zákonodarca ustanovuje, ktoré konanie je trestným činom.

41. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver a ostatní* proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013). Sťažovateľ v predmetnom prípade okrem porušenia čl. 13 dohovoru namietal iba porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý ale neposkytuje ochranu v sťažovateľom namietanom konaní (teda v konaní, ktorého výsledkom bolo napadnuté uznesenie krajského súdu, resp. okresného súdu, bližšie bod 37). V súvislosti so skutočnosťou, že sťažovateľove námietky týkajúce sa ďalších základných práv (čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49, čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny) posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, nezostalo žiadne právo, v spojení s ktorým mohol sťažovateľ namietat porušenie čl. 13 dohovoru. Napadnutým uznesením krajského súdu preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 13 dohovoru.

42. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 49 a čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ktorých vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje

taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

43. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2019